

[Lysholm Christensen]

ning. Erfaringen viser os nødvendigheden af at inddrage lokalbefolkningen i beslutningsprocessen i forbindelse med skolestrukturen.

Vi er ikke helt afklarede med hensyn til detaljerne i forslaget. Er 60 pct. den rigtige grænse? Er afstanden til nærmeste skole på 1,5 km den rigtige? Det er spørgsmål, vi kan diskutere, men det vil vi gøre under det videre arbejde med lovforslaget.

Aage Frandsen (SF):

Hvis man, når man i Folketinget fremsætter forslag, alene skulle gå efter, hvad der kunne vedtages, ville der jo være en række forslag, som resten af Folketinget blev sparet for. Det er egentlig synd for resten af Folketinget, for det kunne jo være, der var nogle ideer i det, som resten af Folketinget trods alt kunne bruge.

Derfor var jeg da glad for, at fru Marianne Jelved alligevel kunne sige, det var forståeligt, at vi havde fremsat vores forslag, og at vi havde lov til at komme med vores synspunkter, for der var jo andre ordførere, der nærmest mente, det var lidt formasteligt, at vi nu her skulle bruge tid på noget, som vi jo godt vidste, sagde man, aldrig blev vedtaget.

Og det er da rigtigt: vi kunne godt nære frygt for, at partierne ikke var blevet klogere på 2 år. Det, vi har set i løbet af de to år, er jo trods alt, at antallet af skolelukninger er fordoblet, og det til trods for at vi jo fik at vide af mange ordførere – og nu har jeg været så flink i bemærkningerne at citere forskellige ordførere; det håber jeg man er glad ved, for selv om jeg ikke har gjort det med navns nævnelse, kan man genkende sig selv i vores forslag – at det ikke var meningen, at det skulle bruges til at lukke skoler; det var ikke meningen, at man skulle ud i den anden centraliseringsbølge. Det var slet ikke tanken. Nej, tanken var i virkeligheden, at man skulle redde de små skoler, ikke ved den del af lovforslaget, der blev vedtaget i 1988, men det, der vedrørte bl.a. samlæsning. Men den virkning af det, vi har set, er altså simpelt hen, at man er gået i gang med det, man rolig kan kalde den anden centraliseringsbølge på skoleområdet.

I anledning af den megen tale om det faldende børnetal vil jeg opfordre ordførerne og ministeren til at gå hjem og slå op i statistikken og se, hvordan det er gået med fødselstallet de senere år. Det er rigtigt, at børnetallet har været

faldende, men det er lige så usvigelig rigtigt, at børnetallet i folkeskolen må stige om nogle år, fordi fødselstallet er stigende. En af de sikreste ting her i tilværelsen er, at de børn, der fødes, også kommer til at gå i skole, og derfor har man altså en mulighed for at lave prognoser i hvert fald 7 år frem.

Derfor er det ikke rigtigt at sige, at det faldende børnetal lige pludselig nu skulle give anledning til, at man lukker en hel masse skoler. Det kan godt være, at der nogle steder er grundlag for at lukke skoler, fordi der er faldende børnetal, f.eks. i byernes midte og i nogle af de kommuner, der havde en voldsom vækst for nogle år siden, og hvis indbyggere nu er kommet i sølvbryllupsalderen. Det er klart, at så er der ikke det samme behov.

Dette her forslag kunne vi såmænd have kaldt et landsbyskoleforslag, for det er det, der er ideen i det. Selvfølgelig skal man have mulighed for at nedlægge skoler, og jeg er da helt sikker på, at forældre mange steder med gode argumenter, hvis de får dem, godt kan forstå, det er rimeligt at nedlægge skoler, men i øjeblikket føler mange forældre, at det sker hen over hovedet på dem. De føler, at der ikke er nogen som helst, der tager dem alvorligt i den diskussion, og det medfører kiv og strid.

Derfor mener vi, det havde været rimeligt, at man havde bevaret folkeafstemningsmuligheden, som betød, at man skulle argumentere over for forældrene, og jeg er overbevist om, at man mange steder vil se det rigtige i også at nedlægge en skole.

Jeg er ikke tilhænger af, at hver landsbyskole skal bevares for enhver pris. Jeg har det ikke sådan, som Venstres ordfører i 1955, salig Marius Buhl, foreslog, nemlig at bare en skole havde 20 elever, skulle den kunne bevares. Jeg mener, at 20 elever er i underkanten, og det kan jeg også forstå at Venstres nuværende undervisningsminister mener, men vi synes altså, at det er noget, forældrene må afgøre.

Hvad angår ministerens bemærkning om, at vi er tilhængere af frihed til at bruge andres penge – jeg ved godt, at ministeren har brugt det udtryk før, men det bliver jo ikke rigtigere af, at man gentager det – vil jeg gerne sige, at man jo godt kan indrette kommunens skolepolitik sådan, at de selv kommer til at betale noget af det – og det ved jeg også at ministeren er tilhænger af – nemlig ved så også at yde en lavere